

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

(Συνέχεια εκ τοῦ προηγούμενου)

— Για πολύ ήλιθιο με νομίζεις... Ήθελα μόνο να μάθω, αν τὸ εἶγες λημονήσει... Ἡ γυναίκα ἐκείνη ὠνομαζόταν κυρία Δαγκλάρ...

— Ὁ Σανσέλιο ἔβαλε μιά κραυγή, κι ἔσκυψε τὸ κεφάλι του, νικημένος. Δὲν τόλμησε ν' ἀρνηθῆ.

— Ὁμολογῶ ὅτι ὅλα αὐτὰ εἴναι ἀληθινά, Βενεδέττο! μουρμούρισε. Ἡ σκηνή, μάλιστα, τὴν ὅποια μοῦ θυμίζεις, εἶνε ἀπ' τὶς πρῶτες τῆς ζωῆς μου...

— Θέλωσες νὰ μὲ σκοτώσης, τότε, ἔ;

— Ἄς μὴ μιλοῦμε περὶ γιὰ τὰ περασμένα! τὸν διέκοψε πάλι ὁ Σανσέλιο. Ἄς ἔρθουμε, σὸ παρόν!... Τί θέλεις ἀπὸ μένα!... Ὅλα μπορῶ νὰ τὰ κάνω, γιὰ νὰ σὲ διευκολύνω... Μόνο, πρόσεξε μὴ ζητήσεις ἢ μὴ πῆς κάτι, τὸ ὅποιο νὰ θίγῃ τὴν τιμὴ ἐκείνης, ἢ ὅποια θρῖσκειται μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι!... Σὲ σκοτώνω στὴ στιγμή!

Ὁ Βενεδέττο μόρφασε ἀπάισια. Καὶ μ' ἔκφρασε διαβολικὴ ἀπὸ πρόσωπό του, εἶπε:

— Καλά... Συμμορφώνομαι καὶ μ' αὐτὸ, ἀφοῦ μοῦ τὸ ἀπαγορεύεις... Τουλᾶχιστον, κάθισε ἐκεῖ καὶ γράψε αὐτὰ πού θὰ σοῦ ὑπαγορεύω!

Περίεργος ὁ Σανσέλιο, πῆρε κονδυλοφόρο καὶ χαρτί, καὶ κᾶθησε σὸ τραπεζί. Ὁρθῖος ὁ Βενεδέττο πλάι του, ξανάει:

— Λοιπόν, γράψε: «Στις 24 Φεβρουαρίου 1849, ὁ κακοῦργος Βενεδέττο, δραπέτευσας ἀπ' τὰ κάτερα τῆς Τουλῶν, δολοφόνησε τὴν μητέρα του κυρία Δαγκλάρ...

— Μὰ τί εἶνε αὐτὰ τὰ φριχτά, τὰ ὅποια μοῦ ζητᾶς νὰ γράψω; διέκοψε ὁ Σανσέλιο, σκρίτσοντας.

— Σὲ παρακαλῶ, σὲ διατάσσω μάλιστα! ἐπέμεινε ὁ Βενεδέττο. Γράψε αὐτὰ πού σοῦ λέω, καὶ ἔβαλε γιὰ ὑπογραφή τὸ ὄνομά σου ἢ ἕνα ὀποιοδήποτε ἄλλοτε σοῦ ἀρέσει!... Θὰ σὲ πληρώσω γενναία!

— Κάποια ἀτίμια πάλι μαγειρεύεις! οὐρλιασε ὁ Σανσέλιο. Δὲν φαντάζομαι, ὅτι εἶται γιὰ τὸ τίποτε ζητᾶς νὰ ἐνοχοποιήσῃ τὸν ἑαυτὸ σου τόσο φριχτά!... Ὁχι!... Δὲν γράφω τίποτα!... Κράτησε τὰ αἰσχρὰ χρηματὰ σου, γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου!

Καὶ πῆταξε μακριὰ τὸν κονδυλοφόρο του.

Ὁ Βενεδέττο κτρίνισε ἀπ' τὴ λύσσα του, κι' ἀπ' τὴν παραφορὰ του.

— Ἡ γράφει αὐτὰ, μούγκρισε, ἢ θὰ δημοσιεύσῃ τις ἀδριανὲς ἐφημερίδες τὸ ἔξης; Ἀὐτὴ πού ὀνομαζέται Ζάν Ζιλδ, εἶνε πραγματικὰ ἢ...

Οὐρλιασε τώρα κι' ὁ Σανσέλιο καὶ ρίχτηκε νὰ πνίξῃ τὸν παλῆό του σὺντροφο. Λιγὸλεπτὴ ἀγρία πάλη ἐπικυλοῦθηκε...

Ἄλλὰ σταμάτησαν σὲ μιά στιγμή, οἱ δύο ἀντίπαλοι. Ὁ καθένας τους

νοσηλεύονταν καὶ σήμερὰ σὺνταγματοδότης τῆς ζωοφιλίας καὶ ἀληθινοῦ, καὶ τὸν ἐπίον ἐξοτετὸ γέννημα καὶ ἀλοῖ, καὶ χωρὶς πολλὰ λόγια μὲ ἐπέδειξεν ἐνταλμὸ ἀλλήλων ὅτι δὲν εἶχε πληρώσει τὸν φῶρον ἐπιτηδεύματος!

Κόκκιλα ἔγυ!

— Ἄφρον, εἶπα εἰς τὸν κ. Δημητρίου, θὰ πληρώσω.

— Μὰ δίνεις τὸν λόγο σου;

— Σὺ τὸν δίδεις... Ἄλλωστε ἐκείνην τὴν στιγμήν ἦτο τὸ μόνον πράγμα πού εἶχε νὰ τοῦ δώσω.

Τὴν ἐπιμένον, βίασεν καὶ ἐπλήρωσα τὸν φῶρον. Ἐπ' ὁ ἀνεχρόνος ὑπέβαλε καὶ τὴν παραμένον μου ἀπὸ διαργῶρος εἰς τὸ ὑπογεῖον τῆς Δικαιοσύνης!

εἶχε κάποιο σκοπὸ ἀκόμα νὰ ἐκπληρῶσῃ σ' αὐτὸν τὸν κόσμον καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ ἀλληλοσφαχτοῦν...

— Γράψε το! μούγκρισε ὁ Βενεδέττο. Δὲν τὸ χρειάζομαι γιὰ κάτι πού μπορεῖ νὰ θλάσῃ ἐσένα καὶ τοὺς δικούς σου!... Στὸ ὄρκίζομαι!

— Ἄτιμε! μούγκρισε κατάχλωμος κι' ὁ Σανσέλιο. Ποῖος πιστεύει τοὺς δικούς σου ὄρκους;

Ἔσκυψε ὁμοῦ τὸ κεφάλι του ὑπάκουα, ἔγραψε τὶς λίγες ἐκείνες ἀνιγματικὰς φράσεις, τὴν ὑπόγραψε μὲ τὸ ὄνομά του μηχανικὰ, καὶ τὶς ἔδωκε στὸν Βενεδέττο. Ἐκείνος χαμογελῶντας κρυφὰ καὶ διαβολικὰ, ἔβαλε τὸ χαρτί στὴν τσέπη του, πῆταξέ ἕνα χιλιόφραγκα ἀπάνω στὸ τραπέζι καὶ ἔτρεξε ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο τοῦ Σανσέλιο λέγοντάς του:

— Νά, πάρε τὰ χρηματὰ αὐτὰ!... Βλέπεις ὅτι καλοπληρώνω, ἕσως μοῦ φαίνεται χρήσιμοι σὲ κάτι!

Ὁ Σανσέλιο ἔμεινε κεραυνοπληκτός... Ὅλες αὐτὲς ἡ σκηνὲς τοῦ φαινότουσαν ὑποπτες... Ἐκρῖθαν κάποιο κίνδυνον φριχτὸ... Τὸ μισαλό του πετάχτηκε ἀμέσως στὴ λατρευτὴ του Ζάν...

— Θεέ μου, πρέπει νὰ τὴν πάρω καὶ νὰ φύγωμε ἀμέσως! μουρμούρισε μὲ τρόμον. Κάτι τὸ τρομαχτικὸ μὰς ἀπειλεῖ καὶ τοὺς δύο... Ἐμπρός!... Δρόμον ἀμέσως, γιὰ τὴν Ἀμερικὴ!... γιὰ τὴν Ἀγγλία, ὀποῦδήποτε ὑπάρχει ἀσφάλεια, ἐπὶ τέλους!

Κατέθηκε λαχανιασμένος τὶς σκάλες... Ἐπίστισε σὸ δωμάτιο πού ἔμεινε ἡ Ζάν... Σκούνησε τὴν πόρτα, ἢ ὅποια θρέθηκε ἀνεζήγητα ἀνοιχτή...

Κι' ὀρμώνας μέσα, εἶδε ἀνατριχιασμένος κι' ἐξάλλοι, ὅτι ἡ ἀγαπημένη του εἶχε ἐξαφανισθῆ!

Θ' ΕΝΑΣ ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΣ

Ὁ Γκοντράν κι' ὁ Ἐλπιδοφόρος χειροπιαστοὶ καὶ μὲ τὴν αἰσιοδουξία τῆς ἀνθισμένης νεότητός των, περπιτοῦσαν ἀγά-ἀγά στὴ δεινροστοχία τῶν Ἡλυσίων. Ρέμβαζαν. Ἡ γλυκεῖα νύχτα τοὺς ἔκανε νὰ σωπαινοῦν.

Ἐξαφνα κάποιος μακρυνός κι' ὑπόκαφος πυροβολισμὸς, ἔκανε καὶ τοὺς δύο νὰ σκρῖθῶσαν.

— Ἄκουσε; ψιθύρισε ὁ Γκοντράν.

— Κάτι θὰ συμβῆται! ψιθύρισε κι' ὁ Ἐλπιδοφόρος.

Ὄρμησαν πρὸς τὴν κατεῦθον τὸ πυροβολισμὸς. Σὲ λίγο, ἐκεῖ στὴ ρίζα κάποιο δένδρου, ἐσχάρισαν ἐσπλωμένο τὸ πῶμα μιάς γυναίκας...

Με λίγα ὀρμητικὰ πηδήματα ὁ Ἐλπιδοφόρος ἔφτασε σὸ πῶμα, γονάτισε κι' ἔμπηξε μιά κραυγὴ ἀγωνίας. Στὸ πρόσωπό της εἶχε ἀναγνωρίσει τὴν ἀγαπημένην του Ζάν Ζιλτ...

Μιά νεκρὴ χλωμόδα ἀπλανόταν στὴν ὄψη τῆς καὶ πλάι της θρῖσκόταν ἕνα μικρὸ περίστροφο, κομμὸ ὡς καλλιτέχνημα!

Πιὸ χλωμός ἀπ' τὴν ἀνασθητὴ κοπέλλα ὁ Ἐλπιδοφόρος, τὴν ἀπαε στὴν ἀγκαλιά του... Κύτταξε ὑστερα γύρω του ὡς τρελλός, προσπαθώντας νὰ διακρίνῃ κανένα ὄμαζι στὴ λεωφόρον...

— Ἡ Ζάν Ζιλδ εἶνε! ψιθύρισε κι' ὁ Γκοντράν, σκῶβοντας πάνω ἀπ' τὸ πρόσωπο τῆς νεας, ἀνατριχιασμένος. Πῶς θρέθηκε ἐδῶ!... Γιατί ν' αὐτοκτοῦσῃ;

— Θὰ ξεψυχήσῃ στὴν ἀγκαλιά μου, ἀν μείνομε περισσότερον ἐδῶ! ἔσφαμε ἔξαλλος ὁ Ἐλπιδοφόρος, ἴλαμε λοιπὸν σὸ σπῆτι μου, ἔστω καὶ μὲ τὰ πόδια!... Δὲν εἶνε καμρὸς γιὰ ἐρωτήσεις!

Τὴν ἔσφιξε περισσότερον στὰ μπράτσα του κι' ἄρχισαν νὰ τρέχουν, ἔφταναν σὸ σπῆτι τοῦ Ἐλπιδοφόρου, σῆμαναν καὶ δίγως νὰ ἀπαντήσουν σὸν κατάπληκτον θυρωρὸ πού τοὺς ἐρωτῶσε σχετικὰ, τράβηξεν κατ'

Ἡ Σπανιόλα (Ἔργον τοῦ Ἀγγλοῦ ζωγράφου Σ. Μπαρράκας)